

И тако держаше оная бѣдная дѣвойка четири-пять години, нито я узема, нито ѝ подава позволение да са ужени. У единъ день мя позоваша на Карнобать, да вѣнчае една свадба. И попитахъ: „Отъ де есть тая дѣвойка?“ И они ми сказаха, како е тая дѣвойка, шо хочеше султану да я уземе за вторая жена, ала ѝ подаде позволение сеги да са омужи; и тако я приведохме тука. И азъ повѣрвахъ и вѣнчахъ ихъ.

Слѣдъ три дни разбрахъ, како гониль султанъ отца ея, да го убий, а онъ побѣгналь; и уфатиль брата ея и биль го много и углобилъ¹⁾ го. И азъ тогива убояхъ се и приидохъ въ усумнение голямое. Слѣдъ това поидохъ на едно село, шо са нарича Костень — тамо токмо²⁾ има церква у все карнобатский кадиликъ³⁾ — да служа литургия въ день святихъ апостоль Петра и Павла. Прииде някой человекъ на име Милошь, та ме позова зарадъ една борзая работа. И азъ слѣдъ обѣда востанахъ и отхождахме сасъ того Милоша въ путь нашъ.

Гледаме на едно мѣсто, тамо отъ путя далечко мужие и жени жнуть нива, и двоица турци сѣдять при нихъ на коние. Като минувахме у путь, позоваха ни да поидемъ при нихъ. Като приближихме, рече Милошь: „Султану есть“. И азъ потекохъ да му цѣлуна скуту. А онъ мя попита:

— Ти ли си на тия села попь?

И азъ отговорихъ: „Азъ есмь рабъ вашъ“.

А онъ ми рече: „Ти ли вѣнча Куванджиювая дщеря на Карнобать?“

Отговорихъ: „Азъ есмь человекъ чуждинецъ, наскоро приидохъ и не зная, коя есть Куванджиюва дщеря.“

А онъ той часъ вдигна пушка своя и удари мя сасъ тепеджику⁴⁾ два пути по плещима⁵⁾ мои, послѣ извади пищоль на мене. А азъ като бяхъ близу до него, фатихъ му пищолу, а онъ привика на человека своего:

— Скоро дай вѣже да убѣся того пезвенка!

И той поиде и узе отъ моя конь юларя, шо беше два ката и фарли го на шия моя. И имаше тамо една верба дрѣво, и той часъ възлезе онъ на вербата и потегляше мя сасъ юларя нагорѣ. Ала руце мои, като не бѣха сверзани, держахъ

¹⁾ Глобилъ го. ²⁾ Само тамъ. ³⁾ Сждебенъ окржгъ. ⁴⁾ Тила на пушката. ⁵⁾ Плещитѣ.